

همانگونه که نهاد انسان بر دو پایه عقل و غریزه بنا شده، تا از طرفی با کمک غریزه و تمایلات حیوانی خود، حیات مادی را حفظ کند، و از طرف دیگر، با عقل خود زندگی را از خطر و فساد دور نگه دارد، هر جامعه بشری نیز علاوه بر حرکات و رفتارهای طبیعی جامعه، لازم است به خرد و منطق توجه داشته و آنرا رعایت نماید تا حیات انسانی خود را از خطر سقوط و بیماری حفظ نماید و اعتدال مزاج معنوی و مادی او بر هم نخورد.

جامعه‌یی که در آن گرایش عمده او امیال حیوانی یا هوسهای کودکانه و مسخرگی یا مطربی و لذت‌طلبی افراطی باشد، و از حکمت و خردمندی دور بیفتد، طبعاً از اعتدال ضروری برای حفظ حیات واقعی انسانی، دور افتاده و بیمار است و فرجام بیماری، رنج و فناست.

مدیریت حفظ اعتدال میان امیال و هوسها با عقل و آداب، با خود افراد انسان است ولی مدیریت حفظ اعتدال مزاج جامعه، با حکومت است. قانون اساسی جمهوری اسلامی مسئولیت این مدیریت سلامت جامعه از سقوط در وادی حیوانیت و مادی‌نگری زندگی را به وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی داده و آنرا موظف ساخته تا جامعه را بر خط آداب اسلام و فرار از سقوط در زندگی حیوانی و هوس‌مدارانه بازدارد، زیرا پیروی از هوسهای کودکانه و امیال طبیعی و غرایز افسارگسیخته، سلامت جامعه و مزاج انسانی

او را در خطر می‌اندازد و حتی رو بسوی فساد و تباهی میکشد.

متأسفانه مسئولین این وظیفه -چه در وزارت مربوطه و چه در صدا و سیما- با وجود انجام برخی خدمات، هنوز نتوانسته‌اند مانند یک طبیب حکیم، نبض جامعه را بدست بگیرند و او را از زیاده‌روی در امور مبتذل و خوشظاهر (مانند فوتبال یا اموری بنام هنر و سینما و مانند اینها) و دور ماندن از فضایل انسانی و معارف اسلامی و فلسفی یا عرفانی، حراست و حفاظت نمایند. در یک ارزیابی ساده از این ورزش و آن موسوم به هنر، با وجود تحمیل هزینه بالا بر کشور، نه فقط سود و خاصیتی برای رشد معنویت و فرهنگ و شعور اجتماعی نداشته که حتی زیانمند هم بوده‌اند.

و بفرجام، امروز جامعه ایرانی، جامعه‌ی بیمار است که بخش مهم حیاتی و معنوی او، یعنی فرهنگ و معنویت و حکمت و عقلانیت، در آن کمرنگ شده و از فرهنگی التقاطی آمیخته از فرهنگ اسلامی-ایرانی و فرهنگ جاهلیت غربی پیروی میکند و بجز قشر انقلابی و اصیل و اخلاقمند او، بقیه مردم کودک‌مزاج، دنبالرو دلکها و توپزنها و در مسیر معکوس کمال، طی طریق میکنند. علاج این بیماری و جامعه بیمارگونه، همتی عالی و شعور کافی می‌خواهد و این وظیفه‌ی حکومتی است.